

Sygn. akt I C 2392/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Sp.z o.o. z siedzibą w J.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 2392/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w J. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 577 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty – w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu roszczenia powód podał, że nabył od (...) S.A. V. (...) w W., z którym pozwany posiadał zawartą umowę, wierzytelność z tytułu zapłaty składki ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pozwany J. K. nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 grudnia 2016 r. powód zawarł z (...) S.A. V. (...) w W. umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k. 20-22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanego.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał ostatecznie nabyć wierzytelność przeciwko pozwanemu.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz

z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Powód nie wykazał jednak, że umowa cesji z dnia 28 grudnia 2016 r. została podpisana przez uprawnione strony.

Ponadto z umowy cesji nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem J. K.. W dokumencie tym wierzytelność względem pozwanego nie jest wymieniona.

Powód wprawdzie załączył wydruk „wycinek załącznika do umowy z dnia 28.12.2016” (k. 23), najprawdopodobniej stanowiący element załącznika do umowy cesji, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że powód nabył wierzytelność względem pozwanego. Dokument ten nie jest podpisany przez sygnatariuszy umowy cesji i nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Dowodem na istnienie wierzytelności mającej być przedmiotem umowy przelewu nie jest też sporządzone przez powoda wezwanie do zapłaty (k. 25) czy informacja o przelewie wierzytelności (k. 24). O ile powyższe dokumenty rzeczywiście zostały podpisane przez prawidłowo umocowane osoby, o tyle nie ma podstaw aby stwierdzić, że zostały one faktycznie wysłane do pozwanego. Nie dowodzą one też faktu zawarcia przez pozwanego umowy ubezpieczenia OC z cedentem ani niewywiązywania się z ewentualnego obowiązku zapłaty składki.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanemu dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo.

SSR Marzena Żywucka